

348/1919 sb. z. a n.), není zapotřebí, by byl žalobce splnil v příčině nemanželského dítěte také ještě podmínky poslední věty čl. II. tohoto nařízení, podle níž se posuzují stejně (t. j. jako nemanželské děti, žijící ve společné domácnosti se zaměstnancem) i ty nemanželské děti státního zaměstnance s jeho svolením v matrice mu připsané, které sice nežijí s ním ve společné domácnosti, k nimž však plní vyživovací povinnosti. Příslušné vývody žalovaného v dovolací odpovědi jsou tudíž bezpodstatné. V dovolacím řízení už nerozhoduje předpis § 6 zákona ze dne 20. prosince 1922 čis. 394 sb. z. a n., — jehož se dovolával pivový soud, zamítaje žalobcův nárok na přiznání drahotných přídavků na družku života za dobu od 1. ledna 1923 do 15. února 1923, neboť žalobce v odvolání proti rozsudku soudu první stolice omezil žalobu, domáhaje se zaplacení drahotných přídavků i na družku jen za dobu od 1. března 1922 do 31. prosince 1922, kdežto řečený zákon, upravující služební, odpočivné a zaopatřovací požitky státních zaměstnanců, nabyl podle § 22 účinnosti až 1. ledna 1923.

Čís. 8850.

Spoluzavinily-li obě strany zahájení důchodkového řízení pro podloudnictví proti oběma a byla-li míra spoluzavinění rozvržena na každou z nich podstoupením dobrovolné pokuty ve výši, kterou si každá z nich navrhla, nemůže se jedna strana domáhati na druhé náhrady této pokuty (části její) aniž náhrady útrat právního zastoupení v důchodkovém řízení.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1929, Rv I 1074/28.)

Proti žalobě o zaplacení peněžité pohledávky, jež byla mezi stranami nesporná, namítla žalovaná započtením vzájemné pohledávky 45.000 Kč, jež musila prý z viny žalobcovy zaplatiti v upouštěcím trestním důchodkovém řízení, a 7.500 Kč útrat právního zastoupení v tomto důchodkovém řízení. Soudy všech tří stolic neuznaly započtením namítané vzájemné pohledávky za pravé. Nejvyšší soud z těchto

důvodů:

Nižší soudy zjistily srovnale, že bylo zahájeno trestní důchodkové vyšetřování pro podloudnictví proti žalované firmě jednak proto, že určité kusy zboží, posílaného z Vídně, které podléhaly vysokému clu a přepychové dani, byly zúmyslně uschovány v kusech bavlněných a vlněných, a dále, že byly vystavovány na zboží faktury až o 50% nižší a že žalovaná firma o tom věděla a s tím souhlasila, že žalobce dával k celnímu odbavení v Praze jiné konsignace s jinými nižšími cerami, než které mu sama sdělovala, že tudíž věděla a souhlasila s nesprávným postupem při odesílání a vyclívání zboží a tím sama zavinila, že trestní důchodkové řízení bylo proti ní zahájeno.

Co se týče příčinné souvislosti mezi škodou žalované firmy, jež jí vznikla zaplacením dobrovolné pokuty 45.000 Kč v řízení upouštěcím a zaplacením útrat 7.500 Kč právního zastoupení obhájcem v upouštěcím řízení, a její vinou, jakož i spoluvinou žalobcovou, jest tato nižšími soudy zjištěna a správně posouzena, neboť soudy ty zjistily, že žalovaná věděla, jakým způsobem žalobce vyclíval v Praze zboží a že mu dávala k tomu cíli své nevyplněné blankety faktur. Poukaz na rozhodnutí ze dne 27. ledna 1928 č. j. Rv I 571/27 čís. 7727 sb. n. s. jest nepřipadným, neboť rozsudky nižších soudů byly v onom případě zrušeny nejvyšším soudem proto, že nabízené stranami důkazy o příčinné souvislosti škody žalobcovy a viny žalovaného nebyly vůbec provedeny (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), kdežto v tomto sporu byly potřebné důkazy provedeny a potřebná zjištění na jich základě učiněna. Žalobce i žalovaná firma zaplatili v upouštěcím řízení každý svou dobrovolnou pokutu, žalobce 50.000 Kč a žalovaná 45.000 Kč a tím si ocenili sami za souhlasu celních orgánů míru svého účastenství na přestupku důchodkovém společně spáchaném a na vině na něm. Tuto pokutu zaplatil každý z nich sám za sebe a pokuta stihla každého z nich vzhledem k jeho vlastnímu účastenství na důchodkovém deliktu. I když tedy žalobce spoluzavinil zahájení důchodkového řízení pro podloudnictví proti oběma, zavinila i žalovaná strana, jak zjistily nižší soudy, svým účastenstvím, souhlasem a vědomím o podloudnictví, zahájení řízení a nemůže proto nyní svaliti výhradnou vinu na žalobce. Každá strana zavinila společně škodu svou i škodu druhé strany a míra tohoto spoluzavinění byla rozvržena podle § 1304 obč. zák. na každou z nich podstoupením dobrovolné pokuty ve výši, kterou si každá z nich navrhla, a nemůže proto nyní žalovaná strana žádati, by žalobce, který podstoupil pokutu na něj připadající, nahradil jí ještě celou nebo část pokuty, kterou sama pro sebe navrhla a dobrovolně zaplatila, ocenivší tím sama míru svého účastenství na spoluvině. Tím méně může žádati náhradu výloh právního zastoupení, ana si je zjednala jen k svému vlastnímu obhájení ve svém vlastním zájmu a ana její nevina na deliktu podloudnictví nebyla zjištěna, naopak ona sama svou vinu mlčky zaplacením dobrovolné pokuty přiznala. Uznaly tedy nižší soudy právem, že nejsou po právu vzájemné pohledávky na náhradu škody 45.000 Kč a 7.500 Kč, uplatněné žalovanou stranou k započtení.

Čís. 8851.

Převzal-li pachtýř smlouvou náklady oprav, rozumí se tím obyčejné opravy, nikoliv znovuzřízení součástí pachtovního předmětu, které se staly časem nepotřebnými nebo byly zničeny.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1929, Rv I 1614/28.)

Podle pachtovní smlouvy zavázal se pachtýř hostince, že bude udržovati najaté místnosti v dobrém stavu a že uhradí případné opravy za trvání pachtu. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se pronajímatel na nájemci náhrady za nové parketování sálu, jakož i za opravu starých